

тенце. Какво, ще ми купишъ ли нови дрехи за дето решихъ задачата? . . .

Вмѣсто отговоръ, баща ми ме хвана за ржка и ме завлѣче до мѣстото, дето седѣше Виллямовия баща. Нещастниятъ държеше на колѣнитѣ си обезобразения трупъ на сина си и плачеше съ гласъ, кършейки ржцетѣ си отъ отчаяние.

При слабата вечерна дрезгавина виждаше се, какъ едри сълзи течаха по бузитѣ на закоравѣлитѣ ловци, които го бѣха заобиколили.

Тая ужасна картина изведнажъ ми напомни случилото се. Стори ми се, че нѣщо се кжса въ сърцето ми. . . .

— Виллямъ! Миличкиятъ ми Виллямъ! — извикахъ и паднахъ въ безсъзнание до трупа на другаря си.

Все тъй въ безсъзнание баща ми ме занесе въ жщи.

Ето колко скжпо ми коства изучаването на дѣлението!

Следъ нѣколко време се узна, че нападателтъ ни индиецъ билъ шпионинъ, изпратенъ да разгледа мѣстността.

Като го намѣрили убить, дивацитѣ се оттеглили далечъ отъ жилищата. Преселницитѣ съединиха силитѣ си и, съ помощта и на войска, изпратени отъ правителството, пропждиха ги още по-далечъ.

Азъ дълго време не можахъ да дойда на себе си отъ удара, който ми причини тази случка. Само благодарение на голѣмитѣ грижи на баща ми и майка ми можахъ да оздравѣя. Но, до края на живота си не ще забравя станалото, не ще забравя горкия ми Виллямъ. . .